

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer toogtrediv

Jeff Pippenger

2026-01-20

Nummer toogtrediv

Det har været en langsomt fremadskridende rejse at nå frem til Joels Bog, med Peter som vort vidne. Peter er et af de mest forunderlige symboler i Guds profetiske Ord, men er de ikke alle det? Peter er i Cæsarea Filippi, og han er også ved pinse i salen ovenpå ved den tredje time og derpå i templet ved den niende time samme dag. Jesus blev korsfæstet ved den tredje time og døde ved den niende time. Peter kaldes til Cæsarea ved den niende time, men det Cæsarea, som han kaldes til i beretningen om Kornelius, er ikke Cæsarea Filippi ved foden af Hermonbjerget; det var Cæsarea ved havet, kaldet Cæsarea Maritima.

Cæsarea Maritima er kystbyen ved Middelhavet, omkring 30–35 mil nord for det nuværende Tel Aviv (opført af Herodes den Store som en storslået romersk havneby). Den forekommer hyppigt i Apostlenes Gerninger (nævnt 15 gange) og er den by, de fleste i Det Nye Testamente omtaler ganske enkelt som „Cæsarea“. Filip evangelisten boede dér sammen med sine fire døtre, som profeterede (ApG 8,40; 21,8). Paulus var fængslet dér i to år, trådte frem for landshøvdingerne Felix og Festus samt kong Agrippa (ApG 23–26). Endnu mere betydningsfuldt er det måske, at Peter prædikede for den romerske centurion Kornelius her — den første store hedningeomvendelse til kristendommen (ApG 10) i år 34 e.Kr., da den uge, hvori Kristus stadfæstede pagten med de mange, endte.

Og han skal stadfæste pagten med mange i én uge; og midt i ugen skal han bringe slagtoffer og afgrødeoffer til ophør, og på grund af vederstyggelighedens udbredelse skal han gøre det øde, lige indtil fuldendelsen, og det, som er fast besluttet, skal udgydes over det øde. Daniel 9:27.

Caesarea Maritima tjente som den romerske administrative hovedstad i Judæa og som et vigtigt centrum for hedningerne. Cæsarea Filippi er en anden by, beliggende langt mod nord nær foden af Hermonbjerget (omkring 25–30 mil nord for Galilæas Sø), i det område, der nu er kendt som Golanhøjderne (det moderne Banias). Den nævnes kun i evangelierne (Mattæus 16:13 og Markus 8:27), da Jesus tog sine disciple med til Cæsarea Filippi. Dette er det berømte sted, hvor Peter bekendte, at Jesus er „Messias, den levende Guds Søn“, og hvor Jesus erklærede: „På denne klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den“ (Mattæus 16:13–20). Det var et hedensk område med templer for græske guder, især gede-guden Pan, hvis Pan-grotte blev kaldt „helvedes porte“, hvilket gør Jesu erklæring netop dér særligt slående.

De to byer er fuldstændig adskilte geografisk og historisk—den ene en travl romersk havneby i sydvest, den anden et nordligt hellenistisk/hedensk sted nær Jordanflodens kilder. Den ved kysten dominerer Apostlenes Gerninger, mens den nordlige er central i et afgørende øjeblik i evangelierne. Cæsarea ved havet er et symbol på Rom—dyret, og Cæsarea på jorden er et symbol

på dragen. Søster White identificerer perioden fra korset til Pinsen, „pinsetiden“, som begyndte ved korset og endte ved Pinsen.

„Det er med en inderlig længsel, at jeg ser frem til den tid, hvor begivenhederne på pinsedagen skal blive gentaget med endnu større kraft end ved den lejlighed. Johannes siger: ‘Jeg så en anden engel komme ned fra himmelen, og han havde stor magt; og jorden blev oplyst af hans herlighed.’ Da vil folket, ligesom på pinsetiden, høre sandheden blive talt til dem, enhver på sit eget tungemål.

„Gud kan indblæse nyt liv i enhver sjæl, der oprigtigt ønsker at tjene Ham, og kan røre ved læberne med en glødende kul fra alteret og bevirke, at de bliver veltalende i Hans pris. Tusinder af stemmer vil blive gennemtrængt af kraften til at forkynde de vidunderlige sandheder i Guds ord. Den stammende tunge vil blive løst, og de frygtssomme vil blive gjort stærke til at aflægge et modigt vidnesbyrd om sandheden. Må Herren hjælpe Sit folk til at rense sjælens tempel for enhver besmittelse og til at bevare en så nær forbindelse med Ham, at de må få del i den sildige regn, når den bliver udgydt.“ Review and Herald, 20. juli 1886.

Teknisk set ville pinsetiden begynde ved førstegrødens fest, som svarer til Kristi opstandelse; men uden korsets død ville der ikke have været noget blod, som den opstandne Frelser kunne tage med sig, da Han opstod. Uden Hans død ville Han, som Livets Brød, ikke have hvilet på de usyrede brøds festdag, og Livets Brød måtte hvile forud for sin opstandelse på førstegrødens fest, hvorved den halvtreds dage lange periode tog sin begyndelse, som førte frem til pinsefestens dag og højtid.

Da Kristus kom for at stadfæste pagten i én uge, begyndte ugen ved hans dåb, og derpå blev han „midt i ugen“, tre og et halvt år senere, korsfæstet, hvilede i graven på de usyrede brøds dag, opstod som førstegrødehøjtiden for bygghøsten om søndagen og indledte således den halvtredsindstyve dage lange pinsetid, som nåede frem til hvedens førstegrødefest. Fra korset til ugens ende, tre og et halvt år senere, nåede syvårsperioden sin afslutning med Kornelius fra Cæsarea Maritima, som blev den allerførste hedningeomvendte til den kristne kirke ved ugens ende i år 34 e.Kr.

Den uge, hvor Kristus kom for at stadfæste pagten, er profetisk 2.520 dage, og korset er »midt i ugen«, så der gik 1.260 dage efter dåben og 1.260 dage før Kornelius blev omvendt. Ved korset blev Kristus korsfæstet ved den tredje time, og Han døde ved den niende time. Det var begyndelsen på pinsetiden, og ved afslutningen, (for Jesus illustrerer altid enden med begyndelsen) på pinsedagen, holder Peter sin første prædiken over Joels bog ved den tredje time i den øvre sal, hvor Kristus mødte disciplene på sin opstandelses dag. Derefter holder Peter sin anden prædiken over Joel i templet ved den niende time. Det er tydeligt, at den tredje og den niende time er et alfa- og omega-symbol på begyndelsen og afslutningen af pinsetiden.

Bud på bud, når vi sammenholder den tredje og den niende time i disse to begivenheder, finder vi de seks timer som en profetisk periode, der begge vidner om en adskillelse. Kristus går fra liv til død til liv. Han går fra jorden til himlen og tilbage til jorden. Peter er udenfor og derefter indenfor i templet. Der er naturligvis andre parallelle sammenstillinger fra den tredje til den niende time, men først må vi betragte Peter, Kornelius og Cæsarea ved havet.

Ligesom med de profetiske inddelinger, der er repræsenteret i de seks timer, var det den niende time, da englen blev sendt til Kornelius for at vejlede ham til at sende bud efter Peter.

Der var en mand i Cæsarea ved navn Kornelius, en centurion ved den afdeling, som kaldtes den italienske afdeling, en from mand, som frygtede Gud med hele sit hus, gav mange almisser til folket og bestandig bad til Gud. Omkring den niende time på dagen så han tydeligt i et syn en Guds engel komme ind til sig og sige til ham: Kornelius. Da han stirrede på ham, blev han grebet af frygt og sagde: Hvad er der, Herre? Og han sagde til ham: Dine bønner og dine almisser er steget op til ihukommelse for Gud. Og send nu mænd til Joppe og hent en Simon, som har tilnavnet Peter. Apostlenes Gerninger 10:1–5.

En engels ankomst er et symbol på et budskab og på et vejmærke, og englen bekræfter, at det er et vejmærke, når han siger: „Dine bønner og dine almisser er steget op til ihukommelse for Gud.“ Vejmærket for ugens afslutning er, at Kornelius sender bud efter Peter ved den niende time efter at have fastet i fire dage, og det kaldes en „ihukommelse“, hvilket er et vejmærke. Som „centurion“ var Kornelius anfører for hundrede mænd.

Når Peter i Matthæus seksten er i Cæsarea Filippi, findes der ingen henvisning til nogen time. Cæsarea Filippi er navnet på byen på det tidspunkt, da Jesus førte disciplene dertil. I historien i Daniel elleve, vers tretten til femten, vers som blev opfyldt i slaget ved Panium, og som er et forbillede på den krig, der fører til søndagsloven i De Forenede Stater, hed Cæsarea Filippi Panium. Peter er i vers tretten til femten, når han er i Cæsarea Filippi, som er Panium.

At fastslå, at slaget ved Panium var en opfyldelse af vers tretten til femten i Daniel elleve, og at versene og historien om slaget ved Panium identificerer en krig, som fører til søndagsloven i De Forenede Stater, er netop, hvordan metodologien linje på linje er udformet til at fungere. Anvendelsen af denne metodologi kræver, at Cæsarea Filippi og Panium må bringes i overensstemmelse med hinanden, for den primære profetiregel, som behandler denne sandhed, er, at »hver af de gamle profeter talte mere for vor tid end for de dage, hvori de levede.« Paulus tilføjer, at profeternes ånder er profeterne underlagt, så de ikke alene alle identificerer de sidste dage, men de er også alle enige.

Af denne grund må, hvis og når Panium i Guds profetiske Ord identificeres som Panium og derefter som Cæsarea Filippi, begge betegnelser anvendes i de sidste dage, og de må stemme overens med hinanden, for de er den samme by.

I forbindelse med denne logik, om end noget anderledes, står Cæsarea Filippi og Cæsarea Maritima. Peter gik til Cæsarea Filippi sammen med Kristus, men han blev sendt til Cæsarea Maritima af Helligånden. Dog er det ved begge Cæsarea'er Peter, der er den fremtrædende pagtsskikkelse. Det vidunderlige ved denne linje er, at det var ved den niende time, Cornelius blev besøgt af englen og fik besked på at sende bud efter Peter. Peter i Cæsarea er et profetisk symbol, men de to Cæsarea'er er tydeligt forskellige. Den ene er Cæsarea ved havet, og den anden er Cæsarea på jorden. Cæsarea ved havet er forbundet med hedningerne, og Kornelius var den første hedningeomvendte netop ved afslutningen af pagtens uge i år 34 e.Kr. Cæsarea ved havet er den niende time og stemmer overens med Peter i templet ved pinse og med Kristi død ved den niende

time.

Cæsarea ved jorden, det vil sige Cæsarea Filippi, er den tredje time. Der er ingen andre muligheder at vælge imellem. Cæsarea Filippi ved begyndelsen, den tredje time, og Cæsarea Maritima ved enden, den niende time. Filippi er alfa for perioden på seks timer, og Maritima er omega. Omega ved den niende time var Kristi død midt i pagtens uge, og Peter i templet ved pinse var også den niende time. Cornelius' kald på Peter stemmer overens med Kristi død, som er et forbillede på søndagsloven, og også med Peter i templet ved pinse, som endnu en gang er et forbillede på søndagsloven. Cornelius, som den første hedningeomvendte, repræsenterer den første arbejder i den ellefte time ved søndagsloven.

Den tredje time, da Kristus blev korsfæstet, og den tredje time, da Peter var i salen ovenpå, må og kan kun repræsentere Cæsarea Filippi. Salen ovenpå, som Peter var i på pinsedagen, var netop den samme sal ovenpå, som Kristus viste sig i efter sin opstandelse, himmelfart og nedstigning. Kristus kom til salen ovenpå, og derefter, halvtreds dage senere, på pinsedagen, frembar Peter budskabet fra Joels Bog i den samme sal ovenpå.

Caesarea Filippi er den tredje time, som svarer til korsfæstelsen og øvresalen ved pinse. Korsfæstelsen er et symbol på adspredelse, og øvresalen et symbol på enhed. Dette identificerer Caesarea Filippi som punktet umiddelbart før søndagsloven, hvor den ene klasse bliver adspredt, og den anden bliver samlet. Når historien om slaget ved Panium begynder at blive gentaget, vil de tåbelige og de vise jomfruer blive skilt fra hinanden for evigt, og de vil blive skilt over korset, som repræsenterer søndagslovens nærhed. Det var i Caesarea Filippi, at Kristus begyndte at undervise om den forestående søndagslov. Da Han gjorde det, modsatte Peter sig budskabet; således repræsenterer Peter i løbet af ni vers dem, der bliver beseglet, og dem, der bliver adspredt ved korsets budskab, som er søndagsloven.

Han sagde til dem: Men hvem siger I, at jeg er?

Og Simon Peter svarede og sagde: Du er Kristus, den levende Guds Søn.

Og Jesus svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon Barjona; thi kød og blod har ikke åbenbaret dig dette, men min Fader, som er i himlene. Og jeg siger dig også, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og Helvedes porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler; og hvad du end binder på jorden, skal være bundet i himlene; og hvad du end løser på jorden, skal være løst i himlene.

Da bød han sine disciple, at de ikke skulle sige til nogen, at han var Jesus Kristus. Fra den tid af begyndte Jesus at vise sine disciple, at han måtte gå til Jerusalem og lide meget af de ældste og ypperstepresterne og de skriftkloge og blive slået ihjel og oprejses på den tredje dag.

Da tog Peter ham til side og begyndte at irettesætte ham og sagde: Gud bevare dig, Herre; dette må ingenlunde ske dig.

Men han vendte sig om og sagde til Peter: Vig bag mig, Satan; du er mig til anstød; thi du tænker ikke på det, som hører Gud til, men på det, som hører mennesker til. Mattæus 16:15–23.

Korsfæstelsen i den tredje time og Peters budskab i salen ovenpå bringer den profetiske overgang fra den stridende kirke, defineret som kirken med både hvede og ukrudt, i samklang med den sejrende kirke. Den sejrende kirke er Pinsefestens førstegrødeoffer af hvede, hvilket er søndagsloven. Når ukrudtet og hveden når modenhed, adskiller englene de to klasser. Det er regnen, som begyndte at dryppe ved 11. september, der får hveden og ukrudtet til at bære frugt.

En periode på seks timer repræsenterer historien om lejr mødet i Exeter frem til den 22. oktober 1844, Kristi triumferende indtog i Jerusalem og kong Davids indtog i Jerusalem med arken. Den niende time er også tidspunktet for aftenofferet, omkring kl. 15.

Og dette er det, som du skal ofre på alteret: to etårige lam hver dag til stadighed. Det ene lam skal du ofre om morgenen, og det andet lam skal du ofre ved aftenstid. 2 Mosebog 29:38, 39.

Det ord, der oversættes med »endog«, gengives undertiden som »mellem aftenstunderne«. Mellem aftenstunderne henviser til sekstimersperioden mellem den tredje og den niende time. Kristi pagt-uge repræsenterer sekstimersperioden på korset, som bliver alfa for sekstimersperioden på pinsedagen. To vidner i pagt-ugen identificerer en periode på seks timer, som er direkte forbundet ikke blot med profetien om den hellige uge, men også med symbolerne for pinsetiden. Ved afslutningen af netop den samme profetiske uge kaldes Peter dernæst til Cæsarea ved den niende time. Den omstændighed, at der findes tre niende timer inden for den samme profetiske struktur i den hellige uge, hvoraf to er omega-afslutninger på en sekstimersperiode, som også var perioden mellem morgen- og aftenofrene, kræver af profetisk nødvendighed, at der findes en tredje time som alfa for en periode, der endte ved Kornelius' niende time.

To Cæsarea'er, begge med Peter som en central skikkelse, identificerer Cæsarea Filippi som den tredje time. Denne seks timers periode begynder og ender med Cæsarea, fordi enden illustreres ved begyndelsen.

Påskelammet skulle slagtes om aftenen, hvilket er den niende time — da Kristus døde.

Og I skal gemme det til den fjortende dag i samme måned; og hele Israels menigheds forsamling skal slagte det ved aftenstid. 2 Mosebog 12:6.

Bønnens time er også den niende time, for det var ved aftenofferet.

Lad min bøn stige frem for dit åsyn som røgelse, og opløftelsen af mine hænder som aftenofferet. Salme 141,2.

I overensstemmelse med, at aftenofferet var bønnens time, beder Ezra ved aftenofferet; således beder han ved den niende time, da Peter var i templet, da Kristus døde, og da Kornelius fik besked om at sende bud efter Peter.

Og ved aftenofferet rejste jeg mig fra min nedbøjethed; og efter at have sønderrevet min kjortel og min kappe faldt jeg på knæ og udbredte mine hænder til Herren min Gud. Ezra 9:5.

I sin bøn gør Ezra bod, efter at have forstået, at de, som drog ud fra Babylon for at genopbygge templet og Jerusalem, havde indgået forbindelse med hedenske hustruer.

Mens Ezra bad og aflagde bekendelse, græd og kastede sig ned foran Guds hus, samlede der sig hos ham fra Israel en meget stor forsamling af mænd og kvinder og børn; for folket græd bitterligt. Og Sjekanja, Jehiels søn, en af Elams sønner, tog til orde og sagde til Ezra: Vi har handlet troløst mod vor Gud og taget fremmede hustruer af landets folk; dog er der endnu håb for Israel i denne sag. Lad os derfor slutte en pagt med vor Gud om at sende alle hustruerne bort og ligeledes dem, der er født af dem, efter råd fra min herre og fra dem, der bærer for vor Guds bud; og lad det ske efter loven. Rejs dig; for denne sag påhviler dig; også vi vil stå dig bi; vær frimodig og gør det.

Da stod Ezra frem og tog ypperstepræsterne, levitterne og hele Israel i ed på, at de skulle handle efter dette ord. Og de aflagde eden. Derefter rejste Ezra sig fra stedet foran Guds hus og gik ind i kammeret hos Johanan, Eljashibs søn; og da han kom derhen, spiste han ikke brød og drak ikke vand, for han sørgede over overtrædelsen hos dem, der havde været bortført. Og der blev udråbt i Juda og Jerusalem til alle dem, der hørte til fangenskabets børn, at de skulle samle sig i Jerusalem; og at enhver, som ikke kom inden tre dage, efter fyrsterne og de ældstes råd, skulle have al sin ejendom inddraget og selv udelukkes fra forsamlingen af dem, der havde været bortført. Da samledes alle Judas og Benjamins mænd i Jerusalem inden tre dage. Det var den niende måned, på den tyvende dag i måneden; og hele folket sad på den åbne plads ved Guds hus, skælvende på grund af denne sag og på grund af den stærke regn. Ezra 10:1–9.

Pagten med de hundrede og fireogfyrre tusind fremstilles som en adskillelse fra dem, der havde taget fremmede hustruer. Dette er adskillelsen mellem de vise og de dårlige jomfruer, og den finder sted ved den niende time, hvilket er Kristi død, Peter i templet på pinsedagen, og at Peter bliver kaldet til Cæsarea ved havet. Ezras adskillelse er også levitternes renselse ved Pagtens Engel i Malakias kapitel tre. Renselsen i Malakias illustrerer Kristi to tempelrensninger.

„Da Jesus rensede templet for verdens købere og sælgere, kundgjorde Han sin mission om at rensa hjertet for syndens besmittelse — for de jordiske begær, de selviske lyster, de onde vaner, som fordærver sjælen. Malakias 3,1–3 citeret.“ Messias, s. 161.

Ezra og de, som træder ind i pagten, får befaling om at „stå op“, og Josva fik befaling om at rejse sig, efter at alle oprørerne var døde i løbet af en periode på otteogtredive år. Det tog det gamle Israel to år at falde i den tifoldige prøvelsesproces, og otteogtredive år senere var oprørerne alle døde, og Gud siger til dem, at de skal stå op.

Stå nu op, sagde jeg, og drag over bækken Zered. Og vi drog over bækken Zered. Og den tid, hvori vi vandrede fra Kadesh-Barnea, indtil vi kom over bækken Zered, var otte og tredive år, indtil hele den generation af krigsduelige mænd var uddød fra lejren, således som Herren havde tilsvoret dem. 5 Mosebog 2:13, 14.

I Johannes fem helbredte Jesus den vanføre mand, som havde været sådan i otteogtredive år, og da Han helbredte ham, sagde Han til manden: »Rejs dig.«

For en engel steg ned i dammen på en bestemt tid og bragte vandet i bevægelse; den, som da først efter vandets bevægelse trådte ned, blev helbredt, hvilken sygdom han end havde. Og der var en mand, som havde haft en sygdom i otte og tredive år. Da Jesus så ham ligge der og

vidste, at han allerede havde været i den tilstand i lang tid, sagde han til ham: Vil du blive helbredt?

Den afmægtige mand svarede ham: Herre, jeg har ingen til at bære mig ned i dammen, når vandet sættes i bevægelse; men mens jeg er på vej, stiger en anden ned før mig.

Jesus siger til ham: Stå op, tag din seng og gå. Og straks blev manden rask, og han tog sin seng og gik; og det var sabbat på den samme dag. Johannes 5:4–9.

Ved Ezras fremstilling af pagten med de hundrede og fireogfyrre tusinde skulle folket „rejse sig“. I 1838 forudsagde Josiah Litch, en fremtrædende milleritisk prædikant, afslutningen på det osmanniske overherredømme omkring 1840, og det milleritiske budskab rejste sig, blot for at blive stadfæstet ved den nøjagtige opfyldelse den 11. august 1840. Ophøjelsen af den sejrende menighed indbefatter en forudsigelse, som får Guds folk til at rejse sig, når pagten stadfæstes. I Ezras adskillelse fra fremmede hustruer finder vi Malakias renselse af levitterne, og også Kristi to tempelrensninger, og hver linje identificerer en adskillelse mellem hvede og ukrudt, som fuldbyrdes, når Kristus for evigt fjerner synden fra de hundrede og fireogfyrre tusindes hjerter. Kristi niende time og Peters to niende timer sammen med Ezras bøn om renselse stemmer overens med søndagsloven, når den sildige regn vil blive udgydt uden mål. I Daniels bog, kapitel ni, modtager Daniel svar på sine bønner ved tiden for aftenofferet, som er den niende time.

Ja, mens jeg endnu talte i bøn, rørte manden Gabriel, som jeg havde set i synet i begyndelsen, ved mig, idet han kom hastigt flyvende, ved tiden for aftenofferet. Daniel 9:21.

Vi bliver gjort bekendt med, at de syner, som blev givet til Daniel ved Shinars store floder, nu er i færd med at blive opfyldt, og at vi skal betragte de omstændigheder, hvorunder profetierne blev givet.

Det lys, som Daniel modtog fra Gud, blev givet særligt for disse sidste dage. De syner, han så ved bredden af Ulai og Hiddekel, de store floder i Sinear, er nu i færd med at blive opfyldt, og alle de forudsagte begivenheder vil snart finde sted.

»Overvej det jødiske folks forhold, da Daniels profetier blev givet.« Testimonies to Ministers, 113.

Lyset fra de syner, der er knyttet til floderne Hiddekel og Ulai, repræsenterer de sidste seks kapitler af Daniels bog, kapitel elleve. I kapitel ni, som repræsenteres ved floden Ulai, gives Daniel lys over kapitlerne syv, otte og ni. I kapitel ti, som repræsenteres ved floden Hiddekel, gives Daniel lyset over kapitlerne ti, elleve og tolv. Den profetiske information repræsenteres både ved de profetiske begivenheder, som fremstilles i kapitlerne, men også ved Daniel, for vi skal tage den jødiske nations omstændigheder i betragtning, da profetierne blev givet.

Vi skal føre disse betragtninger frem til de sidste dage og bringe dem i overensstemmelse med den anden profets vidnesbyrd. Dette betyder, at ligesom Peter befinder sig i Cæsarea Filippi og også i Cæsarea Maritima, således besøges Daniel af Gabriel ved den niende time i kapitel ni, og han besøges på den toogtyvende dag i kapitel ti. Lyset fra Ulai og Hiddekel for de sidste dage bliver åbnet for Daniel ved den niende time på den toogtyvende dag. Dette lys repræsenterer udgydelsen

af den sildige regn uden mål ved søndagsloven.

Daniels vidnesbyrd åbnes fuldt ud ved den niende time, for det identificerer både den ydre og den indre historie om det, der „rammer“ Guds folk i de sidste dage. Når dette lys forkyndes for hedningerne, repræsenteret ved Kornelius, vil de sende bud efter de hundrede fire og fyrr tusinde, Guds lov vil blive myrdet ved håndhævelsen af søndagen, og Peter vil bringe et budskab til templet, som Kristus havde forladt og betegnet som jødernes tomme hus. Peter henvender sig til hedningerne og også til Sanhedrinet, mens Ezra beder om adskillelsen, og Daniel faster og beder om lys. Den niende time ved pinsen, ved Kristi død, ved Kornelius' kald af Peter, aftenofferet, er alle i samklang med Elias på Karmels Bjerg.

Det er tydeligt, at sekstimersperioden repræsenterer en periode, som ender ved søndagsloven, men at den begynder med en begivenhed, der er direkte forbundet med enden, således som det var med morgen- og aftenofringerne. Med hensyn til Peter er sekstimersperioden fra Cæsarea Filippi til Cæsarea ved havet. Ved pinse var det fra salen ovenpå til templet. Den periode, som er det klare lys, der opstilles ved begyndelsen af stien, er Midnatsråbet, og den periode strækker sig frem til søndagsloven. De seks timer, mellem de to aftener, repræsenterer Kristi triumferende indtog i Jerusalem, hvilket igen repræsenterede perioden fra lejr mødet i Exeter fra 12. til 17. august 1844, som indledte forkyndelsen af budskabet, der nåede sin afslutning den 22. oktober 1844. Exeter er Cæsarea Filippi, og Cæsarea ved havet er 22. oktober 1844. Begyndelsen er markeret ved Cæsarea, ligesom afslutningen er det.

Den triumferende indgang er kendetegnet ved en strid ved begyndelsen og en strid ved afslutningen. Striden i Exeter blev repræsenteret ved den falske tilbedelse, som fandt sted på området i Watertown-teltet. To budskaber blev repræsenteret ved disse to telte, og da Kristus gik ind i Jerusalem, beklagede de ordkløvende jøder sig over det budskab, der blev forkyndt, idet Han kom ned fra Oliebjerget og red ind i Jerusalem på det nyligt løste æsel. Den første og den sidste strid identificerer et alfa og omega for perioden. I Exeter repræsenterer Watertown-klassen en klasse af jomfruer, som ikke havde olie, og for dem blev frelsens dør lukket. Ved afslutningen af den periode blev døren ind til det hellige lukket og gav således et alfa og omega for perioden. Dette alfa og omega stemmer overens med den triumferende indgangs to stridigheder og med Cæsarea til Cæsarea med Peter.

I Cæsarea Filippi bliver Simon Barjonas navn ændret til Peter i et afsnit, hvor han prises som et talerør for inspiration og derpå fordømmes som Satan, fordi han modsætter sig korsets budskab. Peter er et symbol på de to klasser, som adskilles ved dåbens og korsets budskab, hvilket er budskabet om 9/11 og søndagsloven.

”For hver af de klasser, som farisæeren og tolderen repræsenterer, findes der en lærdom i apostlen Peters historie. I sit tidlige discipelliv anså Peter sig selv for stærk. Ligesom farisæeren var han i sin egen vurdering ’ikke som andre mennesker.’ Da Kristus aftenen før sit forræderi advarede sine disciple på forhånd: ’I skal alle forarges på grund af Mig i denne nat,’ erklærede Peter med selvsikkerhed: ’Om end alle forarges, så vil dog ikke jeg.’ Mark 14:27, 29. Peter kendte ikke sin egen fare. Selvtillid vildledte ham. Han mente sig i stand til at modstå fristelsen; men få korte timer senere kom prøven, og med banden og sværgeren fornægtede han

sin Herre.” Christ’s Object Lessons, 152.

Ved den niende time, som er tiden for aftenofferet som svar på Elias’ bøn, faldt ild ned og fortærede offeret, for at Guds folk skulle erkende, at Herren er Gud. Der symboliseres to klasser på Karmels bjerg: den ene klasse, som da erkender, at Herren, han er Gud, og den anden, repræsenteret ved Ba’als profeter, som derefter bliver dræbt.

Og det skete ved tiden for aftenofferets frembæring, at profeten Elias trådte frem og sagde: Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud, lad det på denne dag blive kendt, at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener, og at jeg har gjort alle disse ting efter dit ord. Svar mig, Herre, svar mig, for at dette folk må kende, at du er Herren Gud, og at du har vendt deres hjerte tilbage igen.

Da faldt Herrens ild ned og fortærede brændofferet og brændet og stenene og støvet og slikkede vandet op, som var i grøften. Og da hele folket så det, faldt de ned på deres ansigter; og de sagde: Herren, han er Gud; Herren, han er Gud.

Og Elias sagde til dem: Grib Ba’als profeter; lad ikke én af dem undslippe. Og de greb dem; og Elias førte dem ned til Kisjons bæk og dræbte dem dér. 1 Kong 18:36–40.

Aftenofferet, Kristi død, Peter, der helbreder den lamme mand, Peter, der bringer budskabet til hedningerne, Daniel, der modtager profetisk lys, Elias’ bøn, der besvares med ild, mens Ezra i sæk og aske beder om overgangen fra Laodikea til Filadelfia, om overgangen fra den stridende kirke til den triumferende kirke. Den niende time er offerets time, den bønnehørelsens time, den time, hvor himlen berører jorden, broen mellem dom og barmhjertighed, og derfor dør Kristus i den niende time; for den niende offers time åbnede evangeliet for hedningerne, dem, som sad i mørket, men som skulle se et stort lys, når Daniels bog åbnes fuldt ud ved søndagsloven.

Ved Gideons offer i Dommerbogen 6:21 rører Herrens Engel ved Gideons offer af kød og usyret brød med sin stav, og ild springer op fra klippen og fortærer det fuldstændigt. Ilden bekræftede Guds kald til Gideon og hans godkendelse af tegnet.

Og han sagde til ham: Hvis jeg nu har fundet nåde for dine øjne, så vis mig et tegn på, at det er dig, der taler med mig. Gå dog ikke bort herfra, før jeg kommer tilbage til dig og bringer min gave frem og stiller den frem for dig. Og han sagde: Jeg vil blive, indtil du kommer tilbage. Og Gideon gik ind og gjorde et gedekid rede og usyrede kager af en efa mel; kødet lagde han i en kurv, og suppen kom han i en gryde, og han bragte det ud til ham under egen og satte det frem for ham. Og Guds engel sagde til ham: Tag kødet og de usyrede kager og læg dem på denne klippe, og hæld suppen ud. Og han gjorde således. Da rakte Herrens engel spidsen af staven, som han havde i sin hånd, frem og rørte ved kødet og de usyrede kager; og ild steg op af klippen og fortærede kødet og de usyrede kager. Derefter forsvandt Herrens engel af hans syne. Og da Gideon indså, at han var Herrens engel, sagde Gideon: Ak, Herre Gud! for jeg har set Herrens engel ansigt til ansigt. Dommerne 6:17–22.

Engelen viste sig for Gideon i kapitlets første vers og kaldte Gideon „en vældig stridsmand“, og Gideon bad om et tegn for at bevise denne påstand. Dernæst beder Gideon engelen om at bie, og den engel, som bier i profetien, er den anden engel. Efter at ventetiden var endt, frembærer Gideon

et offer, og ild fortærer offeret. Gideon befinder sig ved den niende time, for Elias var aftenofferet, og den niende time er søndagsloven, når Pinsens ildtunger falder sammen. Gideon repræsenterer en klasse, som ser Herren ansigt til ansigt, hvilket er, hvad der skete med Daniel i kapitel ti. Da Gideon så ilden fortære offeret, indså han derpå, at han havde været i samkvem med Herren, som han havde set ansigt til ansigt.

Gideon vågner op til denne virkelighed, da ildens mirakel bekræfter tegnet, og tegnet var Gideon, Guds vældige mand, og hæren på 300 præster, som alle havde Habakkuks 300 tavler i deres hænder. Tegnet, eller banneret, er Gideon selv og hæren på tre hundrede, som også er Ezekiels mægtige hær – den, der rejser sig i kapitel syvogtredive.

Da tabernaklet blev indviet i 3 Mosebog 9,23-24, efter Arons første ofre som ypperstepræst, udgår der ild fra HERRENS åsyn og fortærer brændofferet og fedtet på alteret. Folket jubler og falder på deres ansigter i ærefrygt. Dette må, linje på linje, stemme overens med Elias' ild.

Ezras bøn ved den niende time om adskillelsen mellem hvede og ukrudt, som finder sted ved søndagsloven, opfyldes da, når den stridende menighed forvandles til den sejrende menighed. Den må også stemme overens med Gideons ild. Den fortærende ild over Arons første offer, som blev frembåret efter syv dages indvielse på den ottende dag, vendte tilbage samme dag og ødelagde Arons to ugudelige sønner. Når Helligånden udgydes uden mål ved den niende time, ved søndagsloven, vil der ske en adskillelse af to klasser af præster, og den sejrende menighed vil begynde det værk, som fremstilles ved Efesos' hvide hest, der drager ud som sejrherre og for at sejre. Den sejrende menigheds salvelse finder et andet vidne i Salomos tempel.

Ved indvielsen af Salomos tempel i 2 Krønikebog 7,1-3 kom der, efter Salomos bøn, ild ned fra himlen og fortærede brændofrene og slagtofrene. Herrens herlighed fyldte templet, hvilket førte folket til at tilbede og erklære Guds godhed og hans miskundhed, som varer til evig tid. Ved søndagsloven ophøjes den sejrende menighed over alle bjergene som en krone og et banner ifølge Zakarias og Esajas. Da ilden faldt ned ved Salomos indvielse af templet, blev templet fyldt med Herrens herlighed, hvilket symboliserer, at den syvende basuns lyd har fuldendt sit værk blandt Guds folk og er ved at fuldende netop dette værk blandt arbejderne i den ellefte time. Den syvende basun repræsenterer soningen, foreningen af guddommelighed og menneskelighed, som finder sted, når Jesus ophøjer sit herlighedsrige. Den ild, som kom ned ved Moses' tabernakel og Salomos tempel, var også en dommens ild for Arons søn, ligesom den var det for David.

Davids offer på Araunas/Ornans tærskelplads i 1 Krønikebog 21:26, under den plage, som blev fremkaldt af Davids folketælling, blev besvaret med ild fra himmelen på alteret, hvilket tilkendegav antagelse og standsede plagen. Laodikeas plage bringes til ophør, når ilden falder på Davids offer for at standse plagen af hans afhængighed af menneskelig styrke og visdom. Overgangen fra det menneskelige til det guddommelige menneskelige markeres, når soningen er fuldbyrdet, og menigheden ophøjes som et banner. På dette tidspunkt, i overensstemmelse med Salomos tempel, fyldte Herrens herlighed templet, idet guddommeligheden forenes med menneskeligheden.

Vi vil fortsætte vor behandling af Midnatsråbets periode, således som den er fremstillet ved den tredje og den niende time, i den næste artikel.

Og seks Dage derefter tager Jesus Peter og Jakob og Johannes, hans Broder, med sig og fører dem op på et højt Bjerg, hvor de var alene. Og han blev forklaret for deres Øjne; og hans Ansigt skinnede som Solen, og hans Klæder blev hvide som Lyset. Og se, Moses og Elias viste sig for dem og talte med ham.

Da svarede Peter og sagde til Jesus: Herre, det er godt for os at være her; hvis du vil, så lad os her bygge tre hytter, én til dig og én til Moses og én til Elias. Mens han endnu talte, se, da overskyggede en lysende sky dem; og se, der lød en røst fra skyen, som sagde: Dette er min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag; hør ham.

Og da disciplene hørte det, faldt de ned på deres ansigt og blev grebet af stor frygt. Og Jesus trådte hen og rørte ved dem og sagde: Rejs jer, og frygt ikke.

Og da de løftede deres øjne, så de ingen, uden Jesus alene. Og mens de gik ned fra bjerget, bød Jesus dem og sagde: Fortæl ingen om synet, før Menneskesønnen er opstanden fra de døde. Mattæus 17:1–9.